

# La Locomotora i jo

## Pep Molist



Il·lustracions de Dani Torrent

Fa un temps, com a escriptor,  
em sentia com un corredor de fons  
enmig del desert.

Sense arbres.

Sense ombra.

Sense aigua.

Sense idees.

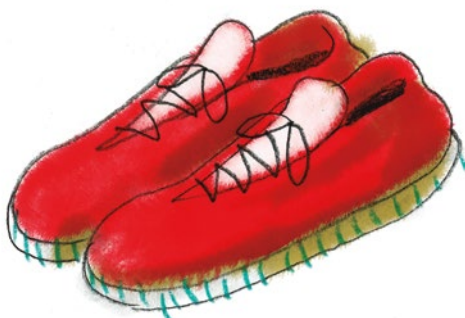
Sense ànims.

Vaig aturar-me i em vaig dir:

–Has de parlar de tu (o sigui, de mi!), que  
potser és allò que més coneixes.

I em vaig posar a parlar de mi.

Però també d'en Zátopak, a qui anomena-  
ven la Locomotora Humana.



## Escalfament

Abans de començar una cursa, l'escalfament és una activitat essencial.

Un colla d'exercicis per acostumar, de manera progressiva, els músculs del cos a l'esforç que hauran de desenvolupar a continuació.

Sense escalfament és més difícil aconseguir el ritme desitjat partint del no-res, i més fàcil que algun múscul es trenqui.

Abans de començar un llibre, l'escalfament serveix per posar-nos en situació...

El meu nom és Míla Jelínková.

En aquests moments, tinc trenta-dos anys i soc primer violí de l'Orquestra Simfònica de Praga.

El meu temps està dedicat de ple a la música, la família i els amics.

Però fa vints anys, quan en tenia dotze, a més de cursar els estudis de música i d'anar a l'institut, també practicava l'atletisme.

Era una època en què córrer era el que més desitjava... i més necessitava.

Fugir no era el meu objectiu. Guanyar, tampoc.

De fet, això ho vaig decidir més tard, quan ja havien passat uns quants mesos, havia participat en unes quantes curses i havia començat a conèixer una mica millor les meves reaccions, la meva resistència, les meves limitacions...

Llavors, si a una ja li està bé, toca acceptar.

A mi ja m'estava bé, i vaig acceptar. No em va costar gens ni mica. Em sentia tranquil·la.

I dins de l'acceptació, provava de millorar.

Córrer cada dia una mica més ràpid era el meu desig.

Millorar aquella marca que indicava el cronòmetre en cada distància que corria, en definitiva. I que jo anotava, juntament amb la data, en una llibreta que em vaig comprar, i que tenia la fotografia d'una atleta fina i esvelta a la coberta.

A més de la llibreta, també tenia un somni.

Un somni impossible i de pel·lícula –com molts dels nostres somnis!–, que es repetia de dia i també de nit: córrer tan ràpid com el vent i que algú em bategés com la Violinista Voladora, perquè m'agradaven totes dues activitats.

Em repetia aquest nom sovint. Sobretot quan, algunes vegades, sortia a entrenar-me sola i m'havia d'animar d'una manera o altra.

Córrer va esdevenir tan indispensable com l'aigua enmig del desert en un dia d'estiu. Més que la música i el violí, que van quedar relegats a un segon pla de les meves preferències.

Si un dia no sortia a córrer, em sentia nequitoso, intranquil·la, estava de mala lluna. Se'm

notava en els moviments, i d'una hora lluny, que em faltava alguna cosa important.

Tant era que gelés, fes calda, ploqués o fins i tot nevés, que jo sortia a córrer.

Era una part necessària de la meva vida.

Com ho devia ser per a en Zátopek.

En aquells dies, la Krasna, la meva millor amiga, corria per agafar el bus.

En Milko, el meu veí, corria per arribar a casa abans que comencés, a la televisió, el seu programa favorit.

L'Aneta corria per atrapar la Hana, la seva germana petita, que es deixava anar de la mà, camí de l'Escola de Música.

En Bohumil, per tocar l'esquena de la Květa, quan jugàvem a tocar i parar. O a l'inrevés, la Květa per tocar l'esquena d'en Bohumil, quan jugàvem a tocar i parar.

La Jarmila corria per no arribar l'última a la classe de llenguatge musical.

La mare i el pare corrien per fer més feina en menys temps, guanyar més diners i tenir més temps lliure.

En Václav, el meu germà, era tan i tan i tan tranquil que no hi havia gairebé cap motiu que el fes aixecar del sofà i posar-se a córrer.

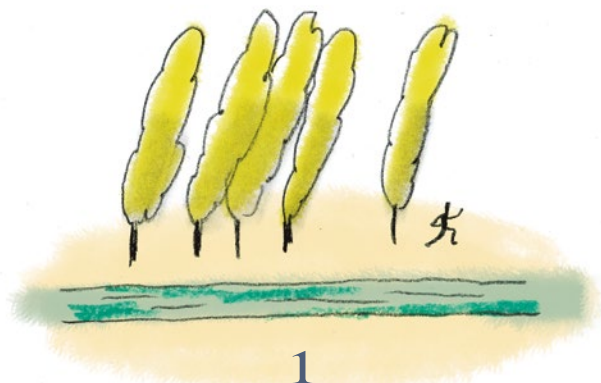
Jo corria per no atrapar res.

Corria perquè m'agradava córrer.

Com li devia agradar a en Zátpek.

Corria. Corria. Corria.

I no em cansava mai... de córrer.



1

## Atletes, als llocs! *De mena tossuda*

En la primera cursa en la qual vaig participar vaig arribar l'última!

El recorregut era de cinc quilòmetres. Una distància que no em semblava pas gaire llarga ni se'm feia estranya. Ja l'havia corregut en alguna altra ocasió.

Vaig sortir sense escalfar-me ni concentrar-me, i vaig creuar la meta una mica més de mitja hora després, quan ja ningú esperava que cap més atleta arribés.

De fet, els organitzadors de la cursa ja estaven desmuntant la paradeta que hi havia a l'arribada.



I vaig aparèixer jo, corrent cada cop una mica més a poc a poc, fent la darrera pujada gairebé caminant.

Allà m'esperava el meu pare. I també el meu germà. Estaven sols. Cridaven paraules d'ànim i m'aplaudien com si arribés la primera, com si jo fos la guanyadora!

Vaig córrer sense gairebé haver-me entrenat abans, sense saber ben bé què era això de participar en una cursa. Fins i tot vaig córrer amb el xandall posat.

Feia un fred tan intens que et glaçava els dits, el nas i les orelles. Però una vegada es va sentir el crit d'«Atletes, als llocs!», vaig observar que tothom s'acostava a la línia de sortida amb pantalons curts i una samarreta de tirants. Jo ni ho sabia ni m'havia parat a pensar-hi abans d'anar-hi.

M'havia apuntat a aquella cursa amb moltes ganes.

Amb tota la illusió del món.

Al pati de l'escola i al carrer, córrer era l'única activitat esportiva en la qual sentia que competia al mateix nivell que els meus companys i companyes. I, fins i tot, era l'únic esport en el qual, en algunes ocasions, els acabava superant.

Jo era una noia prima, baixa i esquifida. Ben poca cosa, si parlem en qüestió d'alçada, de gruix i de força.

Al bàsquet, al futbol i al voleibol poc hi tenia a fer, i l'espai que podia i intentava ocupar se me'l menjaven els altres.

Només una vegada, una!, d'entre moltes ocasions, vaig aconseguir rebel·lar-me en una competició d'equip. Va ser en aquell partit de bàsquet en què vaig aconseguir encistellar la pilota, per primer cop des que tenia memòria, tot donant la victòria als del meu bàndol.

Fins i tot, ho vaig anotar amb lletres ben grans, majúscules, al dietari que escrivia en aquells moments. A més, hi vaig descriure el crit d'alegria que, just en aquell instant, m'havia sortit del lloc més profund del meu interior.

La majoria de companys eren més alts i més forts que jo. Amb aquest panorama, a mi em fallava la intensitat, però sobretot se'm desmuntava la poca confiança que tenia en mi mateixa.

En canvi, en el moment de córrer trajectes llargs, de resistència, quan els companys començaven a flaquejar, jo encara mantenia el ritme i les ganes.

I era allà on em feia forta, gran, alta i ferma. Les distàncies entre ells i jo s'anaven eixamplant i el meu ànim i la meva confiança anaven creixent.

I jo imaginava que, en aquella meva primera cursa, podia succeir alguna cosa semblant.

Al costat de noies acostumades a córrer, la realitat va ser una altra totalment diferent.

Però no em vaig desanimar ni mica ni gens. No acostumava ni acostumo a fer-ho.

Soc de mena tossuda. Constant i incansable.

Just una setmana després, amb en Václav, el meu germà gran, voluminós i tranquil com pocs, ens vam inscriure al Club Atlètic Kopřivnice, al meu poble.

En Václav a la secció de Llançaments, on no es corria més del compte per llançar un pes, un disc, un martell, o una javelina, al més lluny possible. I jo, evidentment, a la secció de Curses de Fons.

Per entrenar-se, el meu grup es trobava sempre al llarg passeig de terra que hi havia al costat del riu. El meu poble era massa petit per comptar amb un estadi i una pista d'atletisme.

De tant en tant, com a premi, algun dia el Club Atlètic ens regalava un viatge amb autobús,



per anar a entrenar-nos a les fantàstiques pistes de la capital, a Praga.

Ens entrenàvem tres dies a la setmana, guiats per la Nataša, que de jove havia estat campiona nacional dels 800 metres i era especialista en curses de mig fons.

Corríem pels carrers del poble i pels camins dels afores, perquè l'entrenament no es fes gaire monòton ni avorrit. Les distàncies que recorríem eren més llargues, i amb un ritme més regular, a l'hivern; i més curtes, però amb més intensitat, a l'estiu.

I abans i després de córrer, o entremig, sempre ens aturàvem al passeig del Riu, per fer exercicis d'escalfament, de recuperació o bé estiraments.

És allà on comença realment la història de *La Locomotora i jo*.